שלשה מינין פרק ששי נזיר מה.

מכדי שערי ניקנור. שסם עולין כל מחוסרי כפרה כדגרסינן במסכת סוטה בפרק קמא (דף ז.) מעלין אותה לשערי מזרח לשער ניקנור שסם משקין את הסוטות ומטהרין את היולדות ומטהרין את המצורעים וה"ה לשאר מחוסרי כפרה כגון זבין וזבות כדמפרש התם בגמ' (שם.): **[כיצד] הוו קיימי בשערי לוייה.** ואילו ממתנה לוייה אפי' מת עצמו היה יכול ליכנס והאי זיר טמא מת הוה ואמאי אינו יכול ליכנס עד דעביד הערב שמש אלא מהכא לאו דווקא התם נמי לאו דווקא לגבי זב ואפילו לא העביר שמש כיון דעכל יכול ליכנס לשם: ה"ג **לעולם עכול יום של זב כזב דמי ואפ"ה כיון דמחוסר כפרה לא עייל ואי במחנה לוייה קאי אמאי קא קרי ליה אהל מועד למימרא מה התם מחוסר כפרה לא עייל אף למחנה לוייה נמי מחוסר כפרה לא עייל והתם מנלן דתניא לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפרה: **מתני'** תגלחת הטהרה כיצד היה מביא ג' בהמות חטאת עולה ושלמים ושוחט את השלמים ומגלח עליהם דברי רבי יהודה רבי אליעזר אומר לא היה מגלח אלא על החטאת שהחטאת קודמת בכל מקום ואם גלח על אחת משלשתן יצא רשב"ג אומר הביא ג' בהמות ולא פירש הראויה לחטאת תקרב חטאת לעולה תקרב עולה לשלמים תקרב שלמים: **גמ'** ת"ר וגלח הנזיר פתח אהל מועד וגו' בשלמים הכתוב מדבר שנאמר ושחטו פתח אהל מועד אתה אומר בשלמים הכתוב מדבר או אינו אלא פתח אהל מועד ממש אמרת אם כן דרך בזיון הוא [א] רבי יאשיה אומר אינו צריך הרי אמרה תורה לא תעלה במעלות על מזבחי ונתינה [ב] איבא דאמרי רבי יצחק אומר בשלמים הכתוב מדבר אתה אומר בשלמים הכתוב מדבר או אינו אלא פתח אהל מועד ממש תלמוד לומר ולקח את שער ראש נזרו מקום שהיה מבשל שם היה מגלח אבא חנן אומר משום רבי אליעזר וגלח הנזיר פתח אהל מועד כל זמן שאין פתח אהל מועד פתוח אינו מגלח ר"ש שזורי אומר וגלח הנזיר פתח אהל מועד ולא נזירה שמא

מכדי שערי ניקנור היכא קיימין בשערי לוייה והתניא אטמא מת מותר ליכנס במחנה לוייה ולא טמא מת בלבד אלא אפי' מת עצמו שנאמר ויקח משה את עצמות יוסף עמו מאי עמו עמו במחיצתו ובמחנה לוייה אלא (אמר אביי) טבול יום של זב כזב דמי ואפ"ה כיון דמחוסר כפרה לא עייל ואי במחנה לוייה קאי אמאי קא קרי ליה אהל מועד למימרא מה התם מחוסר כפרה לא עייל אף למחנה לוייה נמי מחוסר כפרה לא עייל והתם מנלן דתניא לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפרה: **מתני'** תגלחת הטהרה כיצד היה מביא ג' בהמות חטאת עולה ושלמים ושוחט את השלמים ומגלח עליהם דברי רבי יהודה רבי אליעזר אומר לא היה מגלח אלא על החטאת שהחטאת קודמת בכל מקום ואם גלח על אחת משלשתן יצא רשב"ג אומר הביא ג' בהמות ולא פירש הראויה לחטאת תקרב חטאת לעולה תקרב עולה לשלמים תקרב שלמים: **גמ'** ת"ר וגלח הנזיר פתח אהל מועד וגו' בשלמים הכתוב מדבר שנאמר ושחטו פתח אהל מועד אתה אומר בשלמים הכתוב מדבר או אינו אלא פתח אהל מועד ממש אמרת אם כן דרך בזיון הוא [א] רבי יאשיה אומר אינו צריך הרי אמרה תורה לא תעלה במעלות על מזבחי ונתינה [ב] איבא דאמרי רבי יצחק אומר בשלמים הכתוב מדבר אתה אומר בשלמים הכתוב מדבר או אינו אלא פתח אהל מועד ממש תלמוד לומר ולקח את שער ראש נזרו מקום שהיה מבשל שם היה מגלח אבא חנן אומר משום רבי אליעזר וגלח הנזיר פתח אהל מועד כל זמן שאין פתח אהל מועד פתוח אינו מגלח ר"ש שזורי אומר וגלח הנזיר פתח אהל מועד ולא נזירה שמא

שער ניקנור. שהיא עזרת נשים ועד שם מתנה לוייה כדתניא בספרים בפרק כיצד לולין (דף פה:) שער ניקנור לא נתקדש [בקדושתן] מתנה שכינה ויש לו דין מתנה לוייה ועל כרחך הא דתניא וכמ"ל לפי ה"ל שער ניקנור הוא [דתין לומר] לפני ה' בעזרה ממש שהרי מחוסר כפרה הוא [ואמרינן] בסמוך עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפרה שהיא כרת אם נכנס למתנה שכינה:

מכדי שער ניקנור כו'. וכי היכי דהתם לא תוכל לדקדק מכלל דעד יום [השמיני] אסור ליכנס דהא ליתא כדמפרש ואזיל אלא הא ודאי כי נקיט קרא ויכוס השמיני יביא להודיע לנו זמן הבאת קרבנות ולא בא לאסרו ליכנס שם קודם לכן ובגי זב נמי אכתי מנא ליה לתנא דאסור ליכנס וה"ה [דאיכא] למימר פתח אהל מועד א) וי"ל פתח ההיכל דאשכחן בגי שלמים ושחטו פתח אהל מועד ודרשינן בזבחים (דף נה:) [שיהיו] לבתוח ההיכל פתוחין ולעולם אימא לך דודאי בטבול יום דמת אסור ליכנס שם הוה מתנה שכינה וי"ל ב) (לעומת) דהא כתיב טמא יהיה לרבות טבול יום דנפקא לן בסמוך דכל טבול יום אסור ליכנס במתנה שכינה אלא ודאי בא הכתוב לומר זמן הבאת קרבנות בשמיני ולא קודם לה: ולא לאסרו ליכנס ה"ג **אלא** אמר אביי **בטבול יום דזב לאו בזב דמי ואפ"ה** כיון דמחוסר כפרה **לא עייל.** ג) אבל האי דס"ל (נאמר) ד) לא מזב דמי לענין דשוחטין וזורקין עליו וא"מ לאסור ליכנס הואיל ומחוסר כפרה לא עייל ד) במחנה לוייה: **ואי** [במחנה לוייה קאי]. כלומר דאם מותר ליכנס במחנה לוייה אמאי ליקרי ליה אהל מועד שהרי במחנה לוייה הכתוב מדבר ע"כ במחנה? שכינה הוא זה שאסור ליכנס כי"ז שהוא מחוסר כפרה ואמאי קרי ליה אהל מועד דמשמע תוך העזרה לפני ההיכל כמו ושחטו פתח אהל מועד הכתוב בשלמים שנאמרו תוך העזרה למימרא מה אהל מועד מחוסר כפרים לא עייל ואהל מועד מגלן דכתיב טמא יהיה לרבות עוד ונתינה ה) איבא דאמרי רבי יצחק אומר בשלמים הכתוב מדבר אתה אומר בשלמים הכתוב מדבר או אינו אלא פתח אהל מועד ממש תלמוד לומר ולקח את שער ראש נזרו מקום שהיה מבשל שם היה מגלח אבא חנן אומר משום רבי אליעזר וגלח הנזיר פתח אהל מועד כל זמן שאין פתח אהל מועד פתוח אינו מגלח ר"ש שזורי אומר וגלח הנזיר פתח אהל מועד ולא נזירה שמא

תגלחת טהרה כיצד מביא חטאת עולה ושלמים ושוחט את השלמים ומגלח עליהם. וכלפה לטעמא משום דדרשינן בגמ' וגלח פתח אהל מועד [במה שנאמר כן] אהל מועד דהיינו שלמים אחרי[3] שאמר הכתוב שעל השלמים יגלח דין הוא שיקדומו וקשה ל"כ למה הקדים חטאת ועולה לשלמים:

רבי אליעזר אומר לא היה מגלח אלא על החטאת שחטאת קודמת בכל מקום לעולה ושלמים. [כדאמרי'] בפרק כל המדיר (נזחים נ.): **הראויה** לחטאת. כשהיה לעולה. כגון: לשלמים. כשלמים

מצר א ב מרי ס"ו מהלי כית הבחירה הלכה מו ופ"ג מהלי כיאת מקדש הלי ד סמג לאוין ד:
צוה ג ד מרי ס"ג מהלי כיאת מקדש הלי ז ופ"ו מהלי כית הבחירה הלי יח:
צו ה מרי ס"ח מהלי מרוחות הלי ט סמג עשין קמ:
צו ו מרי שם הלי ג ועי"ש בכ"מ ומרי פ"ט מהלי תמידין ומוספין הלי ו:
צח ז מרי פ"ח מהלי מרוחות הלי ג סמג עשין קמ:
צט ח מרי שם הלי ט סמג שם:
ק ט ז מרי שם הלכה ג:

תורה אור השלם

1. וַיִּקַּח מֹשֶׁה אֶת עַצְמוֹת יוֹסֵף עִמּוֹ כִּי הַשְׁבֵּעַ הִשְׁבִּיעַ אֶת בְּנֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר פָּקֹד יִפְקֹד אֱלֹהִים אֶתְכֶם וְהַעֲלִיתֶם אֶת עַצְמֹתַי מִזֶּה אִתְּכֶם: שמות יג יט
2. כָּל הַנֹּגֵעַ בְּמֵת בְּנֶפֶשׁ הָאָדָם אֲשֶׁר יָמוּת וְלֹא יִתְחַטָּא אֶת מִשְׁכַּן יְיָ טִמֵּא וְנִכְרְתָה הַנֶּפֶשׁ הַהִוא מִיִּשְׂרָאֵל כִּי מֵי נִדָּה לֹא זֹרַק עָלָיו טָמֵא הוּא עוֹד טֻמְאָתוֹ בוֹ: במדבר יט יג
3. וְגִלַּח הַנָּזִיר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶת רֹאשׁ נִזְרוֹ וְלָקַח אֶת שְׂעַר רֹאשׁ נִזְרוֹ וְנָתַן עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר תַּחַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים: במדבר ו יח
4. וְסָמַךְ יָדוֹ עַל רֹאשׁ קָרְבָּנוֹ וְשָׁחֲטוֹ פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד וְזָרְקוּ בְנֵי אַהֲרֹן הַכֹּהֲנִים אֶת הַדָּם עַל הַמִּזְבֵּחַ סָבִיב: ויקרא ג ב
5. וְלֹא תַעֲלֶה בְמַעֲלוֹת עַל מִזְבְּחִי אֲשֶׁר לֹא תִגָּלֶה עֶרְוָתְךָ עָלָיו: שמות כ כב
6. וְגִלַּח הַנָּזִיר פֶּתַח אֹהֶל מוֹעֵד אֶת רֹאשׁ נִזְרוֹ וְלָקַח אֶת שְׂעַר רֹאשׁ נִזְרוֹ וְנָתַן עַל הָאֵשׁ אֲשֶׁר תַּחַת זֶבַח הַשְּׁלָמִים: במדבר ו יח

פי' הרא"ש

מועד הכי נמי: איימתי הוא מביא. בשבעל או העריב שמשו: מכדי שער ניקנור וכו' והתם וראי א"א כלל לדקדק דעד יום הח' אסור ליכנס אלא הא דכתיב וביום הח' יביא לא לאוסרו ליכנס קודם אלא להוריע זמן הבאת קרבנות: ואפ' נכי זב כמ"ל לתנא דאסור לכנוס: אלא אמר אביי טבול [יום] דזב לאו כזב דמי וטבול יום דזב בעל ב' ראיות כיון דלאו מחוסר כפרה הוא לאחר שטבל מותר לכנוס למתנה לויה ובריתא לאו מיתורא דקרא דייק דאורחיה דקרא למכתב הכי וכא לפני ה': ואפ"ה. דטבול יום דזב בעל ב' ראיות מותר לכנוס [יום] דזב לאו כזב דמי וטבול יום דזב בעל ב' ראיות כיון דלאו מחוסר כפרה הוא לאחר שטבל מותר לכנוס למתנה לויה קאי אאמר קרי ליה אהל מועד דמחוסר כפרה לא עייל אף למתנה לוייה נמי מחוסר כפרה לא עייל דתניא לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפרה לא עייל אע"ג דהעריב שמשו אף התם נמי מ' בשער ניקנור מ' האי מחוסר כפרים כיון דלא העריב שמשו דאיכא תרתי מחוסר כפרה וטבול יום לא עייל דתניא שמא יהיה בם' זאת חוקת בם' פרה כתיב לרבות טבול יום שאסור לכנוס למתנה שכינה עוד טומאתו בו לרבות מחוסר

נוסחת הריב"ן

ה) יכול ליכנס למתנה לויה הא כי משום דהוי מחוסר כפרה כי דלמתנה לתתם אל פתח כו': ב) אמתי: ג) אל פתח אהל: ד) שאין יכול ליכנס עד שיעריב שמשו הס"ד: ה) דתניא: ו) שלמים: ז) בפתח היכל כי דאם מרי ומתן ומי: ח) שאשמה מירים מגלחת מדינה ולא נכנסה:

הגהות הב"ח

(א) בפשטה כל אחד משלשתן: (ב) רש"י ד"ה ה"ג עולה וכו' והא נמי דאמרת דהתם נמי כתיב אל פתח אהל וכו' משמעי קרא אמאי קרי: (ג) ד"ה לו אינו וכו' מועד ממש כפתח היכל:

הגהות הגר"א

[א] גמ' פ"ב דרך בזיון הוא יהרי אמרה תורה כו' קיי"ל לדרך בזיון דברי ר' יאשיה ר' יצחק לומר פ"ל וכ"ע דברים ל"ג: [ב] שם (אלא דאמרי כו' עד היה מגלח) אח"מ (דהיינו נמי בלשנא קמא. ומסקרי אינה בלשנא בתרא. ומלינו כ"מ ס"ם תרי לישני שלין ר"מ דיוסים אלא בלשון. אך מרש"י ותוס' נראה ל"ג ל"ב מלגלח פי' כלום על אח):

הגהות מהר"ב רנשבורג

[א] תוד"ה מכדי וכו' פתח אהל מועד ר"ל כל"ל פי' ה"מ: ב) באר"ר ר"ל ולכה לא לתנרין לגמרא. תינח לגמרא נמנסק וכ"ב לתמנו: ג) ד"ה ה"ג וכו' כיון דמחוסר כפרה כו' אבל אלי דס"ל נאמר. מן תינח אבל עד נאמר נמנסק וכ"ב אפי' לו נאמר ד"ל. א"מ: ד) באר"ר לא כזב דמי וכו' כמתנה לויה. נמנסק כמתנה לויה: ה) ד"ה ואי וכו' אאמר קרי ליה אהל מועד דמחוסר כפרה לא עייל. ס"ל. ומ"ל בא"ר לא כזב דמי וכו' כמתנה לויה. אלא הס"ל דמ"ל אמר לא אמר לויה מחוסר כפרה. ומ"ר בא"ר שלמרן בהגה"ר ופר' דברי תוס' אלה המתמיהים:

הגהות התוספות

1. דיכול זה שייך לעמוד הקדום אחר ד"ה אמר אבי ועי' בפי' הרא"ש ז"ל. 2. ל"ל ועל כתוך אלי לפני ה'. 3. ל"ל ואל הלכה. 4. ל"ל ד"ל. 5. ל"ל ו. 6. מתינה אבל עד תינה נאמר נמנסק. ומ"ל בלומר. 7. ל"ל דהא בתחנה. 8. ל"ל הוא לאסור. 9. ל"ל עוד טומאתו כו' לרבות מחוסר כפורים שאסור כו'. 10. ל"ל ופתר תינה ומנסי ומנסי נמנסק. 11. ל"ל מפני דברים. ממה שהיו כו'. 12. ל"ל ומתה. 13. ל"ל מרשו. 14. תינה מזב נמנסק. 15. ל"ל ואחרי.

מוסף רש"י

במחנה לויה. כל הר הבית חוץ לחומת העזרה (מסכת מו.) דהא עזרת נשים ובם שער ניקנור הוא נקרא נקדש בקדושת עזרה והרי הר כשאר הר הבית (מסכת מו.). עמו במחיצתו. ומשה לא היה (מסכת מו.) ובמדבר נמי היו ג' מחנות, לפנים מן הקלעים מחנה שכינה, והלוים יחנו סביב לשכן העדות (במדבר ב) אם מחנה לויה, והמגלים ג' פרשיות זה מחנה ישראל, ומשה היה לו ירקתה עמו (שמות כ.). לרבות טבול יום. אלא נכנס למקדש עונש כרת (חגיגה ח.). לרבות מחוסר כפרה. מחוסן טומאתה כלריכות קרבן ונטל והעריב שמשו ולא הביא כפרתו ונכנס למקדש חייב, הוא והזכה והיולדת והמצורע (חגיגה ח.). ראם גלח על אחת משלשתן יצא. חטאת לו עולה לו שלמים, הג' קרבנות כתובין בו ואמרינן בספרי דברי כב ואחר יכתה הנזיר יין, אחר מעשה ישרדי (נדרים כא. וכעי"ז ד' חבוחים נה.).

מכדי שערי ניקנור היכא קיימין בשערי לוייה והתניא אטמא מת מותר ליכנס במחנה לוייה ולא טמא מת בלבד אלא אפי' מת עצמו שנאמר ויקח משה את עצמות יוסף עמו מאי עמו עמו במחיצתו ובמחנה לוייה אלא (אמר אביי) טבול יום של זב כזב דמי ואפ"ה כיון דמחוסר כפרה לא עייל ואי במחנה לוייה קאי אמאי קא קרי ליה אהל מועד למימרא מה התם מחוסר כפרה לא עייל אף למחנה לוייה נמי מחוסר כפרה לא עייל והתם מנלן דתניא לרבות טבול יום עוד טומאתו בו לרבות מחוסר כפרה: **מתני'** תגלחת הטהרה כיצד היה מביא ג' בהמות חטאת עולה ושלמים ושוחט את השלמים ומגלח עליהם דברי רבי יהודה רבי אליעזר אומר לא היה מגלח אלא על החטאת שהחטאת קודמת בכל מקום ואם גלח על אחת משלשתן יצא רשב"ג אומר הביא ג' בהמות ולא פירש הראויה לחטאת תקרב חטאת לעולה תקרב עולה לשלמים תקרב שלמים: **גמ'** ת"ר וגלח הנזיר פתח אהל מועד וגו' בשלמים הכתוב מדבר שנאמר ושחטו פתח אהל מועד אתה אומר בשלמים הכתוב מדבר או אינו אלא פתח אהל מועד ממש אמרת אם כן דרך בזיון הוא [א] רבי יאשיה אומר אינו צריך הרי אמרה תורה לא תעלה במעלות על מזבחי ונתינה יצא זה שהוא מחוסר לקיחה הבאה ונתינה [ב] איבא דאמרי רבי יצחק אומר בשלמים הכתוב מדבר אתה אומר בשלמים הכתוב מדבר או אינו אלא פתח אהל מועד ממש תלמוד לומר ולקח את שער ראש נזרו מקום שהיה מבשל שם היה מגלח אבא חנן אומר משום רבי אליעזר וגלח הנזיר פתח אהל מועד כל זמן שאין פתח אהל מועד פתוח אינו מגלח ר"ש שזורי אומר וגלח הנזיר פתח אהל מועד ולא נזירה שמא

תגלחת טהרה כיצד מביא חטאת עולה ושלמים ושוחט את השלמים ומגלח עליהם. וכלפה לטעמא משום דדרשינן בגמ' וגלח פתח אהל מועד [במה שנאמר כן] אהל מועד דהיינו שלמים אחרי[3] שאמר הכתוב שעל השלמים יגלח דין הוא שיקדומו וקשה ל"כ למה הקדים חטאת ועולה לשלמים:

רבי אליעזר אומר לא היה מגלח אלא על החטאת שחטאת קודמת בכל מקום לעולה ושלמים. [כדאמרי'] בפרק כל המדיר (נזחים נ.): **הראויה** לחטאת. כשהיה לעולה. כגון: לשלמים. כשלמים

כפרה כגון זב ומצורע ויולדת שטומא' יוצאה מגופו: ושוחט השלמים ומגלח עליהם כדפס' בגמ' משום דבתיב ושחטו פתח אהל מועד וכיון דמגלח דרך כבוד שגלח בשר ערוה עליו ק"ו שגלח בו דרך בזיון: **ר' יצחק אומר אינו צריך.** לומר דמשום שהוא בזיון לא יגלח [3]אפתח היכל שאפי' לא יהא בו בזיון אינו יכול לגלח אלא מבחוץ דכתיב ולקח את שער ראש נזרו וגו': **יצא זה.** שאם יהא מגלח על פתח היכל שמחוסר לקיחה והבאה לעזרה ונתינה תחת הדוד הלכך אינו יכול לגלח אלא בלא הדוד של שלמים והאי דכתיב וגלח הנזיר פתח אהל מועד בשלמים כתוב מדבר: **אבא חנן אומר.** לכך נאמר בו פתח שאינו יכול לגלח כל זמן שאין פתח אהל מועד פתוח: **נזיר ולא נזירה.** שהאשה [3] לא מגלחת בעזרה אלא במדינה כדי

עולה ושלמים ושוחט את השלמים ומגלח עליהם. וכלפה לטעמא משום דדרשינן בגמ' וגלח פתח אהל מועד [במה שנאמר כן] אהל מועד דהיינו שלמים אחרי[3] שאמר הכתוב שעל השלמים יגלח דין הוא שיקדומו וקשה ל"כ למה הקדים חטאת ועולה לשלמים:

רבי אליעזר אומר לא היה מגלח אלא על החטאת שחטאת קודמת בכל מקום לעולה ושלמים. [כדאמרי'] בפרק כל המדיר (נזחים נ.): **הראויה** לחטאת. כשהיה לעולה. כגון: לשלמים. כשלמים

נזירות שיקרא להם הבעלים שם הבא לא צריך אלא אחר שאמר אלו לנזירותי הוי כאילו קרא שם לכל א' וא' דכשהיה אינה ראויה אלא לחטאת וכבש לעולה ואיל לשלמים: ומשלח תחת הדוד של זבח השלמים: היה מגלח במדינה אע"ג דכתיב וגלח פתח אהל מועד לאו דוקא כדמפר' בגמ': לא היה משלח תחת הדוד בדדרש בגמ' משום דכתיב ולקח את שער ראש נזרו ונתן על האש מי שאינו מחוסר אלא לקיחה ונתינה יצא זה שמחוסר לקיחה והבאה מחוץ לירושלים ונתינה תחת הדוד אבל בתגלחת הטומאה לא היה משלח תחת הדוד של אשם (והטאת) הנוף דלא כתיב נתינת שער תחת הדוד אלא (בנזיר שהוא): הכל משלחים שהוא במקדש ובמדינה וטמא במקדש חוץ מן הטמא שבמדינה כדמפ' בגמ' מפני ששערו נקבר כראי בשלהי המורה: בשלמים הכתוב מדבר כלומר וגלח הנזיר על זבח שנאמר בו פתח אהל מועד ואליבא דר' יהודה דתנאי: ר' יאשיה אומר אינו צריך. כלומר אינו צריך לאוסרו מסברא אלא מק"ו יש לדרוש שאין לנהוג מנהג בזיון שהרי אוסר לא תעלה במעלות אפי' בשעת שבירה ההיכלה הוה שלא יגלה פתח אהל מועד ובספרי אין כתוב בו ר' יאשיה או' אלא כולה פדברי ת"ק ודכי איתא התם אר אינו אלא מני אהל מועד אמרת דרך בזיון הוא אר אינו אלא פתח אהל מועד ממש כלומר שאין להוציא הספוק מהמשמעותו בשביל סברא ת"ל ולא תעלה במעלות: ולא מי שמחוסר לקיחה הבאה ונתינה הוה מחוסר הבאה מפני אהל מועד עד מקום שהוא מבשל השלמים בלשכת הנזירים תמיה לי דמגלן שאינו מבשלו אלי מועד וכי אימא משום בזיון א"כ אפי' תגלחת נמי: ונלח הנזיר פתח אהל מועד וכו' אפי' אהל מועד ולא דוקא שהוא מגבה בזיון. ת"ל דס"ל דמגלח על החטאת הלכך לא אצטריך מני אהל מועד אלא לבזמן שהוא פתוח: ולח הנזיר ולא נזירה סבירא ליה דלפני אהל מועד היה מגלח דאי לא דוקא מני אהל מועד (יהלה) [יכולה] לגלח במקום אנוש ופליג

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com